

veelzijdige voorlichting en inspraak, is de OR van mening dat het ongedaan maken van het onderhavige besluit en dat dan nog wel op rechterlijk bevel bij de bewoners ongerustheid en bezorgheid zal oproepen. Met het oog op hun belang acht het hof de toewijzing van het verzoek tot het treffen van voorzieningen niet opertum.

Commentaar

Wat is het gevolg indien een OR de bepalingen in zijn eigen reglement over het verkiezen van een nieuwe OR niet juist naleeft, zodat de 'oude ondernemingsraad' langer aanblijft dan zijn zittingstermijn? Leidt dit tot het niet meer rechtsgeldig functioneren van de OR omdat deze zonder mandaat van de in de onderneming werkzame personen nog functioneert? Betekent dit dat de ondernemer geen overleg meer hoeft te voeren en voorgenomen besluiten niet meer ter advies c.q. instemming hoeft voor te leggen?

In art. 12 van de WOR is bepaald dat ondernemingsraadsleden dienen af te treden na het verstrijken van de zittingstermijn. In art. 12, derde lid is bepaald dat het lidmaatschap van de OR van iemand die ophoudt in de onderneming werkzaam te zijn, van rechtswege eindigt. Een dergelijk lid hoeft niet af te treden, zijn lidmaatschap eindigt van rechtswege. Dit biedt aanknopingspunten om er vanuit te gaan dat de OR-leden zolang zij niet afgetreden zijn c.q. door de kantonrechter verplicht tot aftreden op basis van art. 36 WOR, zij rechtsgeldig in de OR zitting nemen ook na het verstrijken van de zittingstermijn.

Het zal sterk afhangen van de feitelijke omstandigheden hoe dit beoordeeld moet worden.

In de hier beschreven zaak is er door geen der betrokkenen bezwaar gemaakt tegen de verkiezingsdatum. Evenmin zijn belangen naar voren gebracht door de ondernemer of door

andere betrokkenen, die geschaad worden door het feit dat de verkiezingen te laat plaatsgevonden hebben. Het oordeel van de OK, dat tegengesteld is aan het oordeel van de BC Bejaarden, komt juist voor.

Niemand is er mee gediend indien er een vacuum zou ontstaan. Immers indien OR-verkiezingen niet rechtsgeldig geoordeeld zouden worden, en de redenering van de ondernemer gevolgd wordt, dient de ondernemer op wie de verplichting rust om een OR in te stellen, opnieuw een voorlopig reglement vast te stellen op basis waarvan nieuwe verkiezingen uitgeschreven worden.

Al eerder heeft de OK beslist dat een OR ook na het verstrijken van zijn zittingstermijn nog rechtsgeldig kan functioneren (OK 26 november 1987, NJ 1989, 271; SR 1988, blz. 18 inzake OR stichting IKON).

Deze rechtspraak van de OK sluit ook aan bij de rechtspraak van minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, die tot 1 april 1990 een rechtsprekende rol in het kader van de WOR toebedeeld had. Zie bijvoorbeeld beschikking van de minister van 15 september 1988 (SR 1988, blz. 304) inzake OR Provinciale kruisvereniging Drente, waar de bedrijfscommissie een reglementswijziging weigerde goed te keuren in verband met het feit dat de OR niet rechtsgeldig gekozen was. De minister is van oordeel, zolang de kantonrechter nog niet vastgesteld heeft dat bij de verkiezing van de OR de wet niet is nageleefd, dat de OR geacht moet zijn rechtsgeldig gekozen te zijn en derhalve ook alle rechten en verplichtingen voortvloeiend uit de WOR kan uitoefenen.

Hof Amsterdam, OK 27 juni 1991, 14/91 OK inzake OR Stichting tot huisvesting en verzorging van bejaarden 'Meeuwenplaat' (niet gepubliceerd)

(L.C.J.S.)

Sociaal zekerheidsrecht

Rechtspraak

Individuele grondslag AAW gehandhaafd

Hieronder volgen de inhoudelijke overwegingen van de CRvB in de zaak Wilbrink met betrekking tot de individuele grondslag van deeltijdwerkers in de AAW.

(...)

'2. De beoordelingsruimte na 's Hof's arrest

Bij het geven van een beslissing in het tussen partijen bestaande geschil komt allereerst aan de orde of er na het arrest van het Hof nog ruimte bestaat voor een positief oordeel over de verenigbaarheid van de regeling betreffende de individuele grondslag in de AAW met artikel 4, lid 1, van de richtlijn 79/7.

De Raad meent dat deze ruimte inderdaad bestaat.

De Raad wijst er daarbij op dat, in geval van een prejudiciële procedure als de onderhavige, niet het Hof de vraag beantwoordt of de nationale regeling in strijd is met het gemeenschapsrecht, maar dat het aan de nationale rechter is dit vast te stellen, zulks met inachtneming van de bindende uitleg die het Hof in het arrest in antwoord op de gestelde vragen en in zijn verdere jurisprudentie aan het gemeenschapsrecht heeft gegeven. Daarbij heeft de nationale rechter tot taak de bijzonderheden van de nationale wetgeving aan het gemeenschapsrecht, met inachtneming van de uitleg van het Hof, te toetsen en na te gaan tot welke uitkomst dit leidt.

In dit verband komen, zoals hieronder nog zal blijken, op het punt van de gestelde ongelijke behandeling van werknemers in deeltijd in de AAW, nog andere redengevende omstandigheden aan de orde dan door het Hof in zijn arrest gereleveerd. Deze omstandigheden hangen mede samen met het complexe karakter van de AAW, waarin de inkomensgarantie op minimumniveau niet als exclusieve doelstelling geldt en waarin de wetgever meer

doelen tegelijk heeft willen verwezenlijken.

3. Beoordeling van de individuele grondslag

De Raad stelt voorop dat de AAW blijkens haar considerans tot doel heeft een volksverzekering te bieden tegen geldelijke gevolgen van langdurige arbeidsongeschiktheid. Eén van de gevolgen van arbeidsongeschiktheid is het niet langer in staat zijn met arbeid het voorheen verworven inkomen te verwerven. Wanneer een wet een dergelijk gevolg van arbeidsongeschiktheid wil verzekereren en in verband daarmee de aanspraak op uitkering afstemt op dat voorheen verworven inkomen, in die zin dat de uitkering proportioneel lager wordt naarmate dat inkomen geringer was, kan daaraan met het oog op degene die de lagere uitkering ontvangt, geen vermoeden van discriminatie worden ontleend. De uitkering correspondeert dan immers met de derving, en er zou veelzeker van een onregelmatigheid sprake zijn indien de uitkering hoger zou zijn.

De vraag is nu of en in hoeverre er in de AAW ten tijde als hier in geding van een stelsel als zojuist bedoeld sprake was.

Voor de beantwoording daarvan is van belang dat met de wijziging per 1 januari 1980 van de AAW in die wet, naast het bestaande motief van inkomensbescherming bij arbeidsongeschiktheid na eerder verworven inkomen uit of in verband met arbeid in het bedrijfs- en beroepsleven, gericht op compensatie van de derving van dat inkomen. Dit motief, hierna veelal aan te duiden met 'het inkomensdervingsbeginsel', komt in de eerste plaats hierin tot uitdrukking, dat voorafgaand aan het intreden van de arbeidsongeschiktheid inkomen uit of in verband met arbeid verworven moet zijn, wil er een recht op uitkering kunnen ontstaan. Een gevolg van de wetswijziging is dan ook geweest dat het arbeidsongeschiktheidsrisico van bepaalde groepen verzekerden niet meer door de verzekering wordt gedekt.

In de tweede plaats komt dit motief tot uitdrukking in de berekening van de hoogte van die uitkering, als geregeld in artikel 10, leden 2 tot en met 5. Het

systeem van deze berekening is, in hoofdlijnen en vereenvoudigd weergegeven, aldus dat de uitkering, indien de verzekerde voorheen een inkomen op tenminste het niveau van het sociaal minimum had dan wel gedurende de volle arbeidstijd werkzaam was, bij volledige arbeidsongeschiktheid gelijk is aan dat sociaal minimum, doch dat de uitkering, indien de verzekerde gedurende minder dan de volle arbeidstijd werkzaam was en mede als gevolg daarvan een inkomen beneden het sociaal minimum verdiende, met toepassing van een individuele grondslag als bedoeld in artikel 10, lid 5 afgestemd is op dit lagere inkomen.

De Raad nu acht de wijze waarop het inkomensdervingsbeginsel in artikel 10, leden 2 tot en met 5, van de AAW is uitgewerkt van dien aard, dat gesproken kan worden van een stelsel dat, in de lijn van het eerder overwogene, op zichzelf beschouwd de gedachte aan discriminatie niet doet rijzen. De Raad begrijpt daarbij het element van de omvang van de arbeidstijd binnen deze uitwerking aldus, dat de wetgever, klaarblijkelijk op grond van sociale motieven, aan degenen die voorheen gedurende de volledige arbeidstijd werkzaam waren en van wie daarom gezegd kan worden dat hun gerealiseerde arbeidsvermogen strekte tot het verwerven van tenminste het minimumloon, een bescherming op dit zelfde minimumniveau niet heeft willen onthouden. Voor het overige wordt immers in artikel 10 tot een zeker plafond, samenhangend met het karakter van de AAW van bodemverzekering, een rechtstreekse relatie tussen uitkeringshoogte en laatstelijk genoten inkomen gelegd.

De Raad merkt hierbij op dat het Hof zich in zijn arrest in de onderhavige zaak over het dervingsbeginsel als grondslag van artikel 10, leden 2 tot en met 5 niet in de toegespitte zin als zojuist aangeduid heeft uitgelaten, terwijl 's Hof's verdere jurisprudentie geen aanwijzingen bevat dat een relatie tussen uitkeringshoogte en laatstelijk genoten inkomen, als door artikel 10, leden 2 tot en met 5 gelegd, op zichzelf beschouwd het karakter van (indirect) verboden onderscheid naar geslacht zou kunnen dragen.

4. De betekenis van de bijzondere groepen

Gelet op het zojuist overwogene spitst de beoordeling van het geschil zich dan toe op de betekenis van de, in het arrest van het Hof genoemde, groepen van personen in de AAW voor wie een uitzondering wordt gemaakt op het inkomensdervingsbeginsel en aan de betekenis van deze uitzondering voor de vraag of de individuele grondslag met de richtlijn in overeenstemming is. Het betreft hier de zogeheten vroeggehandicapten, de gemiddeld gedurende ten minste 40 uren per week werkende zelfstandigen zonder winst dan wel met een winst beneden het bedrag van de zogeheten inkomenseis, de personen beneden 30 jaar wier voor werkzaamheden beschikbare tijd grotendeels in beslag wordt genomen door of in verband met het volgen van onderwijs of van een beroepsopleiding, de ongehuwde personen wier voor werkzaamheden beschikbare tijd uitsluitend of nagenoeg uitsluitend in beslag wordt genomen door de oppassing en verzorging van bepaalde hulpbehoevende verwanten, en de personen met een (ten dele) geweigerde uitkering ingevolge de Ziektewet, de Werkloosheidswet of de Wet Werkloosheidsvoorziening (zie artikel 6, eerste lid, aanhef en sub b van de AAW, de artikelen 1, 2, 3 en 5 van het Koninklijk Besluit van 28 april 1980, Stb. 263, zoals dat destijds luidde en artikel 5 van de Beschikking van de Staatssecretaris van Sociale Zaken van 26 juni 1980, nr. 53082, Stert. 133, zoals deze destijds luidde).

Ten aanzien van de regeling met betrekking tot de eerste vier van de hierboven genoemde groepen overweegt de Raad dat de wetgever, zoals naar voren komt uit de Memorie van Toelichting op artikel 6, derde lid, van de AAW (Kamerstukken Tweede Kamer 1978/1979, 15706 no. 3), gestalte heeft willen geven aan zekere doelstellingen van sociaal beleid, naast die tot verzekering van verlies als gevolg van arbeidsongeschiktheid van op de arbeidsmarkt verworven inkomen. Deze nevendoelestellingen zijn gericht op het treffen van een inkomensvoorziening bij arbeidsongeschiktheid voor personen die hetzij, waren zij niet arbeidsongeschikt geworden, (waarschijnlijk) inkomen op de arbeidsmarkt zouden hebben verworven (de vroeggehandicapten en de studenten), hetzij, ondanks daarop gerichte inspanning gedurende de volledige arbeidstijd, op die arbeidsmarkt onvoldoende inkomen hebben verworven (de zelfstandigen), hetzij bepaalde andere werkzaamheden hebben verricht die aan inkomensverwerving op de arbeidsmarkt in de weg hebben gestaan (de personen die hulpbehoevende verwanten verzorgen).

De Raad merkt dan op dat de bijzondere regeling voor zelfstandigen qua strekking niet afwijkt van het hierboven besproken inkomensdervingsbeginsel, zoals uitgewerkt in artikel 10, leden 2 tot en met 5, van de AAW. Binnen de werkingssfeer van deze bepalingen blijft de inkomensbescherming gereleerd aan het sociaal minimum zich immers uitstrekken tot degenen die gedurende de volle arbeidstijd werkzaamheden hebben verricht, onafhankelijk van hun inkomen. Dit brengt mee dat de onderhavige groep zelfstandigen niet als een uitzonderingsgroep kan worden beschouwd.

Voorts hebben de personen met een (ten dele) geweigerde uitkering ingevolge de Ziektewet, de Werkloosheidswet of de Wet Werkloosheidsvoorziening in dit verband geen betekenis, aangezien op hen de grondslagenregeling van artikel 10 van de AAW, die van het vijfde lid daaronder begrepen, ten volle

van toepassing is, zodat zij evenmin een uitzonderingsgroep vormen.

Wat tenslotte de overige drie groepen betreft (de vroeggehandicapten, de studenten en degenen die hulpbehoevende verwanten verzorgen) dient in beschouwing te worden genomen dat de AAW een verzekering bevat die zich, zoals gezegd, sinds de wijziging per 1 januari 1980 primair richt op personen die, als deelnemers aan het beroeps- en bedrijfsleven, werkzaam zijn op de arbeidsmarkt. Aan de wetgever kan niet de vrijheid worden ontzegd uitvoering te geven aan nevendoelestellingen van sociaal beleid, er op gericht om enkele groepen die in een bijzondere verhouding tot die arbeidsmarkt staan in de inkomensbescherming van de AAW te doen delen. Hiervan uitgaande kon de wetgever bezwaarlijk een andere bescherming bieden dan die in de vorm van de grondslag op minimumniveau, daar een basis voor vaststelling van een lagere, individuele, grondslag niet is aan te geven.

De Raad acht in verband hiermee de regeling voor de onderhavige groepen, bezien in het totale kader van de AAW, zodanig op zichzelf staand en aan eigen doelstellingen onderworpen, dat zij de geldigheid van de individuele grondslag voor de overige AAW-gerechtigden niet raakt. De Raad heeft hierbij mede van belang geacht dat het gaat om nauwkeurig afgebakende groepen van beperkte omvang.

5. Slotsom

De Raad concludeert uit het tot zover overwogene, dat de regeling betreffende de individuele grondslag in de AAW niet verenigbaar is met hetgeen de EEG-richtlijn 79/7 bepaalt omtrent de gelijke behandeling van mannen en vrouwen in de sociale zekerheid.

Dezelfde overwegingen leiden de Raad tot het oordeel, dat hier evenmin gesproken kan worden van verboden onderscheid naar geslacht in de zin van artikel 26 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten, Trb. 1978/177, zoals namens eiseres subsidiair betoogd.

Nu er geen gronden zijn aan te geven om gedaagdes beslissing, alsmede de regelingen waarop die beslissing berust, in rechte aantastbaar te achten, komt de aangevallen uitspraak, zij het met enige wijziging van gronden, voor bevestiging in aanmerking.

Commentaar

1. Door de individuele grondslag in de AAW ontvangen deeltijdwerkers een uitkering beneden het sociaal minimum als het voordien verdiende inkomen ook lager was dan het minimum. De kern van de bovenstaande uitspraak is dat deze regel niet in strijd wordt geacht met het recht op gelijke behandeling van mannen en vrouwen, ook al is de regeling vooral voor vrouwen nadelig. Deze uitspraak van de Centrale Raad van Beroep is het lang verwachte vervolg in de zaak Wilbrink waarover het Hof van Justitie EG uitspraak deed op 13 december 1989 (*Nemesis* 1990, 84; *PS* 1990, 28; *RSV* 1990, 313, nt. Feenstra; *NJCM-bul.* 1991, blz. 65; zie mijn artikel in *SR* 1990, blz. 108) en de Raad van Beroep Groningen op 10 april 1990 (*PS* 1990, 273, *NJCM-bul.* 1990, blz. 479, nt. Loenen; *Nemesis* 1990, 104, nt. Andringa; *RSV* 1990, 314 nt. Feenstra; zie ook E. Steyger, *NJB* 1990, blz. 1405 en mijn commentaar in *SR* 1990, blz. 195). Dat laatste commentaar was nogal scherp van toon, enerzijds in verband met de wijze waarop met de uitspraak van het Hof werd omgegaan, anderzijds in verband met een aantal overwegingen die getuigden van weinig respect voor het recht op gelijke behandeling en waarmee de Raad zich internationaalrechtelijk op glad ijs begaf. Hoewel de Centrale Raad de beslissing van de Groningse Raad in deze uitspraak bevestigt, gebeurt dat zoals de Centrale Raad het zelf discreet noemt 'met enige wijziging van gronden'. Doordat de Centrale Raad zich impliciet distantieert van de benaderingswijze van de Groningse Raad door een volledig andere motivering is de in mijn commentaar uitgesproken verwachting dat de Groningse uitspraak geen school zou maken op de meeste punten gerechtvaardigd gebleken. De uitspraak van de Centrale Raad is geschreven in een fraaie, zeer heldere stijl waarbij internationaalrechtelijke complicaties elegant worden omzeild. Overigens heeft de Groningse Raad zich inmiddels ook al zelf gerevancheerd met een zakelijker gemotiveerde uitspraak in een soortgelijke zaak (23 januari 1991, *Nemesis* 1991, 158).

2. Blijft over dat ook de Centrale Raad van Beroep het mogelijk acht dat een rechtvaardigingsgrond die door het Hof van Justitie van de EG is verworpen kan worden vervangen door een andere rechtvaardigingsgrond voor hetzelfde onderscheid zonder dat daarover opnieuw een oordeel van het Hof wordt gevraagd. Deze opvatting staat op gespannen voet met het voorschrift in art. 177 EEG-Verdrag dat de hoogste nationale instantie verplicht tot het invoeren van het oordeel van het Hof over de uitleg van het EEG-recht. Weliswaar is de regel in de rechtspraak van het Hof in die zin genuanceerd, dat zulk invoeren niet nodig is als het recht volledig duidelijk is (*acte claire*) of reeds opgehelderd (*acte éclairé*), maar dat kan hier onmogelijk aan de orde zijn. De CRvB constateert wel dat de *verdere* jurisprudentie van het Hof geen aanwijzingen bevat dat een relatie tussen uitkeringshoogte en laatstelijk genoten inkomen het karakter van een verboden onderscheid naar geslacht zou kunnen dragen, maar dit bleek nu juist wel uit het arrest in de onderhavige zaak zelf. Daarin heeft het Hof zich inderdaad niet uitgelaten over het dervingsbeginsel als zodanig, maar dat was ook niet voorgelegd. Het lag derhalve voor de hand dat een nieuwe vraag aan het Hof was gesteld. Zeker nu uit het arrest in de zaak Ruzius-Wilbrink een zeer scherp toetsingscriterium van de rechtvaardigingsgronden blijkt valt de lichtvoetigheid op waarmee de CRvB rechtvaardigingsgronden aanvaardt. De Raad toetst niet aan criteria als geschiktheid en noodzakelijkheid die in de jurisprudentie van het Hof inmiddels een vaste plaats hebben verworven. Dit werd eerder op dezelfde wijze achterwege gelaten in de zaak Teulings-Worms III (19 april 1990, *PS* 1990, 322; *NJCM-Bulletin* 1990, blz. 467, nt. Loenen; *Nemesis* 1990, 103 nt. Andringa; *Rechtshulp* 1990/8-9, nt. Boot; *RSV* 1990, 323, nt. Sjerps, zie mijn commentaar *SR* 1990, blz. 193).

Het lijkt er derhalve op dat de Nederlandse sociale zekerheidsrechter de toetsing van rechtvaardigingsgronden in geval van indirecte discriminatie aan zich heeft getrokken. Deze toetsing is lichter dan die van het Europese Hof van Justitie. Het is te bedenkelijker dat dit gebeurt door de hoogste instantie. De vraag is of dit het gezag van de uitspraken van de Centrale Raad van Beroep ten goede komt.

3. Impliciet lijkt de CRvB ook een uitspraak te hebben gedaan over de rechtsgeldigheid van de inkomenseis in de AAW. De Raad van Beroep Roermond had in een fraai gemotiveerde uitspraak van 12 maart 1991 (*Nemesis* 1991, 173) overeenkomstig de toetsingsnormen van het Hof van Justitie van de EG geconstateerd dat zowel de individuele grondslag als de inkomenseis in strijd zijn met het EEG-recht. Op basis van deze uitspraak lijkt dit oordeel ook voor zover het de inkomenseis betreft in hoger beroep te zullen sneuvelen. Wel interessant is nog wat de CRvB zal doen met de uitspraak van de Raad van Beroep Arnhem van 13 september 1990 (zaak AAW 87/2726, AAW/WAO 87/2520, WAO 88/2444). In die uitspraak werd de inkomenseis weliswaar op zichzelf gerechtvaardigd geacht, maar werd door toetsing aan de criteria van geschiktheid en noodzakelijkheid toch strijdigheid met het beginsel van gelijke behandeling geconstateerd. Met name werd de inkomenseis te hoog geacht. Naar verwachting zal de CRvB hierover in het najaar uitspraak doen. Mij dunkt dat hij zich dan toch genoodzaakt zal zien zich uit te laten over de verijnde criteria van het Hof.

CRvB 6 juni 1991, AAW 1990/169 (*Wilbrink IV*)

(*G.H.v.v.*)

Weigering tot het verrichten van ongeoorloofd overwerk – verwijtbare werkloosheid – onderzoeksplicht BV

Betrokkene was kort voor het einde van de werktijd verzocht op vrijdag 23 oktober 1987 over te werken, aangezien in verband met een storing een bestelling niet klaar was. Het overwerk zou volgens de werkgever ongeveer één uur duren, volgens betrokkene zeker enkele uren. Anders dan twee collega's van betrokkene, weigerde hij het overwerk te verrichten. Betrokkene volhardde in zijn weigering, ook nadat hem was voorgehouden dat hij alsdan met onmiddellijk ingang tijdens de proeftijd zou worden ontslagen.

De bedrijfsvereniging achtte betrokkene verwijtbaar werkloos en heeft met toepassing van art. 27, lid 1 WW een sanctie toegepast, bestaande uit een verlaging van het uitkeringspercentage met 20% gedurende 13 weken.

De CRvB overwoog dat in het licht van het arrest van de Hoge Raad van 6 april 1979 (*NJ* 1979, 492) moet worden aangenomen, dat een werknemer een opdracht van een werkgever om langer arbeid te verrichten dan ingevolge de geldende voorschriften geoorloofd is in het algemeen zal kunnen en mogen weigeren, zonder dat een door een hieruit voortvloeiend ontslag ontstane werkloosheid een verwijtbaar karakter draagt, zelfs als de betrokken werknemer zich eerst achteraf op de ongeoorlooftheid beroept of wanneer de werknemer in het verleden in strijd met het bepaalde bij of krachtens de Arbeidswet 1919 bepaalde arbeid heeft verricht. Dit uitgangspunt laat naar het oordeel van de CRvB onverlet de verplichting voor de werknemer om, zo dit van hem uit oogpunt van toepassing van de WW kan worden gevergd, rechtsmiddelen tegen een ontslag als het onderhavige aan te wenden.

De BV had in het onderhavige geval onvoldoende onderzocht of het op 23 oktober 1987 opgedragen overwerk in strijd was met de geldende voorschriften. Dit laatste brengt met zich mee dat de beslissing onvoldoende zorgvuldig was voorbereid.

CRvB 8 januari 1991, *RSV* 1991/145

Overtreding controlevoorschriften ZW-sanctiebeleid BV

De BV hanteerde bij overtreding van de controlevoorschriften, bestaande uit het niet thuis aantreffen van de verzekerde, het volgende beleid.

Indien na aangifte van arbeidsongeschiktheid bij de eerste controle ten huize van de verzekerde een overtreding wordt geconstateerd en er is sprake van een eerste overtreding, terwijl vervolgens de verzekeringsgeneeskundige arbeidsongeschiktheid vaststelt, wordt ten aanzien van die overtreding volstaan met een waarschuwing. Indien vaststelling van arbeidsongeschiktheid niet plaatsvindt, wordt een sanctie in de vorm van een weigering van ziekgeld getroffen. De toepassing van de sanctie vindt ook plaats wanneer de niet vaststelling van arbeidsongeschiktheid het gevolg is van de omstandigheid dat de verzekerde voor de eerste controle door de verzekeringsgeneeskundige zijn werk heeft hervat.

De CRvB acht dit beleid niet in overeenstemming met de redelijkheid. De CRvB ziet geen redelijke grond voor een verschil in behandeling terzake van bestraffing van een identieke overtreding. Bovendien zag de CRvB niet in waarom met het oog op de sanctionering in laatstbedoelde situatie niet alsnog tot vaststelling van de arbeidsongeschiktheid wordt overgegaan.

CRvB 21 november 1990, *RSV* 1991/128

Gedeeltelijk ontslag – ontslagname op advies van de verzekeringsgeneeskundige – verwijtbare werkloosheid

In de uitspraak van 23 oktober 1990 geeft de CRvB als zijn mening te kennen dat ook een gedeeltelijke ontslagname onder zijn ontslag als bedoeld in art. 24, tweede lid WW is te